

11

Hodné holky vyjádří svůj názor jasně a klidně

O půlhodinu později již měla potvrzeno, že optimistická byla opravdu příliš. Přístroj, který testovala na počátku týdne, nebyl přivezen s dostatečným předstihem. Rozdíly teplot jeho funkčnost poznamenaly navzdory veškerým opatřením. Textura krému – příliš hladká a řídká – jí bránila pracovat tak rychle, jak chtěla. Při tomto tempu nebude mít nikdy dost času vystavět z plněných *choux* plánovanou pyramidu čili *croquembouche* a dostatečně ji zafixovat. Prostě měla začít o hodinu dřív.

Číšníci přicházeli jeden za druhým, aby poodnášeli poslední tácy se slanými *petits-fours*. Podle jejich naléhavých pohledů měřila rozsah napáchaných škod. V některých očích četla paniku, v jiných posměch.

Při stém kousku se opřela o desku pracovního stolu. Nic nešlo podle plánu. Drobné překážky, ty očekávala – a nějaké se také pokaždé vyskytly – ale nikdy takováhle pohro-

ma jak v kuchyni, tak ve společenském sále, kde byla dvojnásobně ponížena.

Po svém boku ucítila něčí přítomnost. Otočila hlavu a spatřila Matthewa, jak si vyhrnuje rukávy košile – gestem tak dokonale přirozeným, jako kdyby byl odjakživa členem týmu.

Sally na ni zezadu z kuchyně vrhla tázavý pohled a Zoey na něj odpověděla obezřetným pokrčením rameny.

„Mohla bych vědět, co to děláte?“ odvážíla se zeptat.

„Jak vidíte, chystám se plnit vaše *choux*,“ odpověděl pobaveným hlasem. „Zdrželi jsme vás.“

„Takže jste mi jako kompenzací přišel dát ránu pěstí?“

Chopil se plničky krému a se soustředěným výrazem se pustil do práce.

„Nikoli, přišel jsem, abych se omluvil za Sofinu netaktnost.“

„Poslyšte, je to velmi milé, ale amatéry ve své kuchyni nestrpím,“ pronesla Zoey rezolutně, tónem co nejvíce pohrdavým.

Viditelně potlačil nutkání upřímně se rozesmát.

„Kdybyste opravdu chtěla vědět, kdo je Sofie Alvesová, což ovšem není váš případ, pak byste nebyla podlehla prvnímu dojmu, který jsme ve vás nejspíš vzbudili, ale zjistila byste si, že je majitelkou čtyř nejlepších brazilských restaurací... A já jsem u ní získal výuční list.“

„Vy jste se vyučil kuchařem?“ podivila se Zoey.

„Ano, ale suflé se mi nikdy nepodařilo. Vyučil jsem se kuchařem, protože dobrý kritik přece musí vědět, o čem mluví, jak jinak by se mohl vyjadřovat co nejkonkrétněji? Podívejte

– nevedu si zrovna nejhůř. A teď už mlčte a dejte se do díla. Ztrácíme drahocenný čas.“

Zoey otevřela ústa, aby mu odpověděla... a u toho také zůstalo. V duchu musela konstatovat, že z toho vybruslil víc než elegantně.

A ve výsledku rozhodně přínosněji než chudák Hakeem, neodpustila si dodat.

Během půlhodinky, jež následovala, si nevyměnili víc než pár slov. Zoey udělovala příkazy a úplně zapomněla, komu je adresuje. Matthew je plnil, a někdy dokonce chvíli předtím, než zazněly.

Zoey se dívala, jak odplouvá pyramida, která byla navrstvena z křehkých *choux* plněných krémem s brazilskou *caipirinhou*. Odnášeli ji tři číšníci najednou. Ještě nikdy se necítily tak unavená a vynervovaná.

Necítily však ani tu nejmenší úlevu – lépe řečeno, nemohla si to dovolit – ani když Becca, Phil a Sally halasně vyjadřovali nadšení, když dokončili svůj úkol a přinesli podnosy s *petits fours sucrés*, tedy sladkými minizákusky, aby si je číšníci hbitě převzali.

Vedle ní stál Matthew a v předklonu se zkríženýma rukama opíral o pracovní desku.

„Musím jít prezentovat ten dezert,“ téměř zašeptala unaveným hlasem.

„Od toho vám uděluji dispens. Chtěli vás vidět a viděli vás. Myslím, že potřebujete malou pauzu, trochu čerstvého vzduchu a pohár šampaňského. Dovolíte?“

Nečekal na odpověď, namířil si to k jedné z lednic, vyndal z ní lahev a cestou přibral dva poháry na šampaňské.

„Pojďte,“ řekl a jemně ji tlačil ke dveřím. „Zasloužíte si to.“

„Jen běž,“ pobídla ji Sally a spokojeně na ni mrkla. „Se zbytkem už si poradíme.“

Zoey se nechala vést. Potřebovala se něčeho napít a dostat se na chvíli pryč z přetopené kuchyně. Cítily, jak se jí na spáncích lepí na vlasy pot.

Svěží vzduch jí udělal dobře. Padla zády na zeď úhledného zadního dvorku... Vlastně se chtěla jen lehce opřít, ale doslova se na ni zhroutila, totálně vyčerpaná.

„Sundejte si ten rondon, musíte umírat vedrem,“ řekl Matthew, když naléval šampaňské do sklenek.

Odevzdaně spustila kuchařskou blůzu kolem boků a Matthew jí podal pohár s osvěžujícím nápojem.

„Blahopřeji. Zvítězila jste nad nimi. Ostatně Rafael Branco je, co se gastronomie týče, hodně náročný člověk.“

„Jenže jídlo přece nebylo hlavním bodem večera,“ komentovala Zoey jeho slova.

„Možná ne, ale mělo na něm svůj podíl. Nevím jak pro koho, ale pro lidi, kterým jste byla představena, důležité bylo. A určitě jste potěšila i spoustu ostatních. Vy svými lahvčkami a váš přítel svým koncertem.“

Na slovo *přítel* položil nápadný důraz.

„Bylo to opravdu vynikající,“ dodal.

Zoey vyprázdnila svůj pohár, jako by pila pramenitou vodu, a podala ho Matthewovi. Než jí naplnil další, usmál se.

„A já jsem se tak těšil, až vás uvidím střízlivou...“

„A já se těšila, až vás uvidím, jak se chováte slušně,“ oplatila mu Zoey.

Zadíval se na ni překvapeně.

„Abych byl docela upřímný,“ odsekl a ve tváři se mu objevil výraz zklamání, jako by náhle prohlédl nebo vystřízlivěl, „jeho hudbu jsem si opravdu vychutnal. Skoro stejně jako váš smysl pro pohotovou odpověď.“

Kousla se do rtu, aby si zabránila opáčit mu nějakou hbitou jedovatou replikou. Byl jí tak blízko... Pocítila chuť mu nafackovat, skočit na něho, vychrstnout mu do obličeje obsah jeho plného poháru a spolu s ním i to krásné jméno Sofia.

Jenže tím by mu jen prozradila veškerý svůj zájem, který mu v posledních dnech věnovala. I takhle už to docela stačilo.

„Opravdu jsem si ten večer užil,“ zopakoval Matthew.

Když si uvědomila, jakým způsobem se na ni právě teď dívá, jak se do ní vpíjí očima, až přímo fyzicky cítí, jak mezi nimi houstne ovzduší, zapochybovala o vlastní sebejistotě a vůli.

„Zvláště ten moment, kdy jste Sofii Alvesové málem hodila do tváře rukavici,“ pokračoval sverpě.

„Nikomu jsem rukavici do tváře nehodila,“ zaprotestovala, neschopna odtrhnout pohled od jeho pohybujících se rtů.

„Být na vašem místě, tak jsem to udělal. Z nás všech jste byla vy tou nejzdrženlivější. Celá ta věc byla vlastně směšná.“

Povzdechla si a pohlédla mu do tváře.

„Nemohl byste aspoň pro jednu mluvit jasně? Z toho, co mi tu říkáte, nerozumím vůbec ničemu. Poslyšte, opravdu vám upřímně děkuju za pomoc a za povzbudivá slova ohledně mých sociálních dovedností, ale byla bych radši, kdybyste...“

Dokončit větu už nestihla. Pevně ji uchopil a přivínil k sobě. V příští vteřině už ji líbal a ona se jeho polibku poddala. Jemně ji pootočil a pak přitiskl ke zdi. Kontakt s chladným kamenem Zoey poněkud přivedl k rozumu a vzbudil v ní nápor hrdoosti a vzdoru. Oběma rukama jej odstrčila.

„To vůbec nepřichází v úvahu!“ zvolala. „Tenhle kousek jste mi už jednou provedl.“

Najednou se zdál být vyvedený z míry, skoro zmatený.

„Jaký kousek?“

„Líbáte mě, aniž byste mě požádal o dovolení, a tisknete mě ke stěně.“

„Jenže posledně jsem to byl já, kdo byl naražený na zeď, pamatujete? A co se týče svolení někoho políbit... Chcete podepsat udělení výjimky? To se dá zařadit,“ dodal.

Jeho vzhled napovídal, že se tou představou vyloženě baví.

„Mně to tedy směšné nepřipadá,“ zahřímala. „Myslím na to už celý týden a všechno, co se mezi námi odehrálo, mi připadá naprosto idiotské. A na tom jste se dost vydatně podílel. Netuším, jestli vás vzrušuje líbat dívky, které sotva znáte, pak je nechat stát a zdechnout se bez jediného slůvka vysvětlení, ale říkám vám – teď se to takhle nestane.“

„Tak tohle mě docela určitě nevzrušuje,“ zaburácel na oplátku Matthew. „Dívky, které sotva znám, nelíbám... obvykle.“

„No ovšemže ne. S těmi ostatními se přece *vidáte*. Je to ten správný termín, že?

„Jestli hovoříte o své sestřenici...“

„O sestřenici mi ani nemluvte! Zvlášť o ní ne!“

„Už se s ní nevidám.“

Zoey prožívala okamžik zděšení, po něm následoval pocit jakéhosi sobeckého uspokojení, které bylo nakonec vystřídáno upřímným hněvem. Musela vypadat totálně komicky, neboť Matthew – jak bylo zjevné – potlačoval neodbytný úsměv.

„Co myslíte tím *už se s ní nevidám?*“

„Představili mi ji známí při jednom společném setkání, ale rychle jsem pochopil, že dál nezajdu. Vaše sestřenice je šarmantní, velmi hezká a skvěle vychovaná i vzdělaná, ale nepatří k tomu typu žen, se kterými bych chtěl navázat vážný vztah.“

„Ale vždyť vás přivedla do své rodiny, představila vás!“

„Jen jako pouhého kavalíra. Byl jsem takový její partner do společnosti. Požádala mě, abych ji doprovodil, a já jí vyhověl.“

„Často chodíte na rodinné oslavy coby pouhý kavalír?“

Sklopil hlavu, viditelně rozpačitý.

„Měl jsem úplně jiné důvody, abych tam šel. Důvody, o kterých vám tady nebudu nic vykládat.“

„Rozhodně jste muž plný tajemství... A Sofia Alvesová?“

„Co je se Sofií Alvesovou?“

„S tou se také *vidáte?*“

Tvář se mu náhle zkřivila hněvem.

„Nechystáte se mě náhodou zeptat na výši bankovního konta? Vztah, který mám se Sofií, je zcela osobní!“ uzavřel urážlivým tónem.

Přinutila se k úsměvu.

„Ještě před minutou jste měl svůj jazyk v mé puse, ale tohle – to osobní vůbec není.“ „Tak pro začátek, svůj ja-

zyk jsem ve vašich ústech neměl, a odvážím-li se pokračovat touhle cestou plnou jemných zdvořilostí, pak mi opravdu věřte, že toho všeho lituji. Ostatně je to poprvé, co mně žena, s níž jsem nikdy nespál, dělá scénu.“

„To mě nijak nepřekvapuje. V New Yorku určitě mnoho takových nemáte... Chápu, proč tolik cestujete.“

„Teď mě doopravdy začínáte urážet,“ odvětil a čelisti měl viditelně sevřené.

„A vy jste s tím právě skončil.“

Zoey se vydala ke dveřím.

„Musím vám poděkovat, že jste mi ukázal rozmanitost svých vloh a talentů,“ popustila si uzdu na závěr. „Pro dnešní večer se ale spokojím s těmi, které rozvíjíte v kuchyni.“

Nasadila ten nejkrálovštější krok, jakého byla schopna, a nechala ho stát bledého vzteky a oněmělého.

Sotvaže se vrátila, viděla, jak k ní běží Sally celá rozradostněná.

„Přišla jsem pro tebe. Chtějí tě v sále. Je to úspěch. Od začátku do konce. Můžeme si všichni gratulovat.“

Sally se šibalsky usmála.

„Když jsem vyšla ven, nebylas k nalezení,“ pokračovala a v očích jí potutelně zablesklo. „Jediné, co jsem viděla, byla záda Matthewa Zieglera. Nikdy předtím jsem si nevsimla, že by měl čtyři ruce.“

Vzadu za ní, v hloubi kuchyně, dusili oba pomocníci smích ve svých kastrolech.